

Nelle Lamarr

De nanny

Vertaald door Saskia Peeters

De Fontein

Proloog

Liefste mama,

Als je niets meer van me hoort, ben ik dood.

Ik ben bang. Dit is een akelige plek. Het is donker en vochtig en het ruikt heel vies. Bedompt en chemisch, en ik zag net een rat. Ergens huilt een meisje. Het klinkt alsof ze verschrikkelijk veel pijn heeft. En toen ik net naar de wc moest, lag er bloed in de toiletpot. Zoveel bloed dat ik bijna moest overgeven.

Het zag er aan de buitenkant niet zo slecht uit; het had zelfs wel iets weg van die mooie huizen waar jij werkt. Helemaal van baksteen, met twee verdiepingen, een tuin vol bloemen en struiken, en het keek uit over een helderblauw meer. Een aantrekkelijke vrouw in een elegant pak maakte de voordeur voor me open en zei dat ik een zijdeur moest nemen die naar de geboortekliniek in de kelder leidde.

Op dit moment zit ik helemaal alleen in de wachtkamer, op een harde houten stoel, met één arm op mijn grote, dikke buik. Ik zou willen dat je hier bij me was, maar ik weet dat die vreselijke bewoners van dat gigantische huis waar je schoonmaakt je meteen zouden ontslaan als je een dag vrij nam. Later, als ik een beroemde actrice ben, hoef je niet meer voor zulke mensen te werken. Als het aan mij ligt, hoef je dan nooit meer te werken en komen jij en Em bij mij en mijn baby in ons huis in Beverly Hills wonen.

Het meisje huilt steeds harder. Het klinkt alsof ze doodgaat! Ik wil mijn handen op mijn oren leggen, maar iemand roept mijn naam.

Een vrouw in een wit uniform. Ze is lang en imposant. Haar naam is Zuster Bates; dat staat op haar naamplaatje. Ze glimlachte naar me, dus misschien is ze aardig.

Een schrille kreet vermengt zich met het gesnik en er komt iemand door de deur van de verloskamer naar buiten gerend. Een klein meisje met blonde krullen tot aan haar middel in een roze jurk met ruches. Ze lijkt een paar jaar ouder dan Em. Misschien acht of negen. Enorm bleek, alsof ze zojuist een geest heeft gezien.

De zuster schreeuwde tegen haar dat ze naar boven moest gaan. Het arme schaap stoof eerst naar de wc's. Toen ze terugkwam, zat haar mooie jurk onder het braaksel. Onze blikken vonden elkaar – haar ogen waren groot van angst – en toen rende ze zo snel als haar voeten haar konden dragen de trap op.

Bovenaan de trap klinkt een bitse stem. 'Daar ben je, stout kind. Ik heb overal naar je gezocht. Je mag nóóit naar beneden gaan!'

Ik herken de stem. Het is de vrouw die me bij de voordeur aansprak. Ze klinkt erg boos. Ik kan het bange meisje niet meer zien of horen. O jee! Ik hoop dat ze niet in de problemen zit.

Intussen is het snikken opgehouden. Het meisje dat voor mij was, heeft vast haar baby gekregen. Nu ben ik aan de beurt. Ik ben bang. Heel bang.

Ik draag het mooie kettinkje met het kleine gouden kruisje dat je me hebt gegeven en ik hoop dat het me geluk zal brengen. Dat het geen pijn zal doen en dat er geen complicaties zullen optreden.

Raad eens? De baby schopte zonet en ik voel een vlaag van opwinding. Ik kan niet wachten tot ze geboren is en ik haar in mijn armen heb. En ik kan ook niet wachten tot jij en Em haar kunnen ontmoeten.

Sorry, ik moet nu gaan. Zuster Bates werpt me een vuile blik toe. Ik zal haar deze brief geven en vragen of ze hem naar jullie opstuurt. Ik hoop dat ze iemand is die ik kan vertrouwen.

Nog een laatste ding... als mij of de baby iets overkomt, beloof dan dat jullie de man die me dwong om naar deze afschuwelijke plek te gaan nooit zullen vergeten.

En hem ook nóóit vergeven.

Hij moet boeten.

Voor altijd, je liefhebbende dochter

AVA

Nu

Ze zeggen dat zwangere vrouwen stralen. Dat kun je van mij niet zeggen.

Ik ben een puinhoop.

Mismoedig.

Slonzig.

Ik loop op krukken. Die heeft mijn gynaecoloog me een maand geleden voorgeschreven om me weer iets mobieler te maken, maar ik kan er nog steeds niet mee overweg. Ik zwaai ze onhandig rond als ik stap voor pijnlijke stap door de Starbucks hobbels, die ene vlak bij de UCLA, een van de meest prestigieuze universiteiten van Californië.

Terwijl ik in de rij sta te wachten, verbijt ik mijn tranen als de pijn van twee kanten toeslaat: een kloppend gevoel in mijn onderrug gevolgd door een steek in mijn onderbuik. Ik kreun zacht. Er zijn maar twee mensen voor me, maar de weg naar de toonbank voelt als een marathon.

Eindelijk ben ik aan de beurt. De barista met haar piekerige haar, hoogstwaarschijnlijk een student, lijkt geschokt door mijn erbarmelijke toestand. Mijn van pijn vertrokken gezicht en vervormde lichaam, om maar te zwijgen van mijn ziekelijk bleke huid en de wallen onder mijn ogen.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vraagt ze in een poging opgewekt te klinken.

Ik bestel altijd hetzelfde. Een kleine decaf mocha frappuccino met amandelmelk, zonder slagroom. Als ik betaal met mijn creditcard voel ik een messcherpe pijscheut in mijn heup. Ik klap bijna dubbel.

De barista kijkt geschrokken en van achter me klinkt een stem. 'Gaat het wel?'

Het liefst wil ik op de grond gaan liggen en doodgaan, maar ik draai mijn hoofd en zie een bloedmooie vrouw van ongeveer mijn lengte, in chique yogakleding, met een zonnebril en een honkbalpet waar een lange, platinablonde paardenstaart onder vandaan komt.

'Ja, het gaat,' weet ik uit te brengen als de pijn weer iets afneemt. Mijn koffie is klaar en ik doe een onhandige poging om hem te pakken. De krukken maken het zo goed als onmogelijk.

'Hier... alsjeblieft, laat me je helpen,' zegt de blonde vrouw.

'D-Dank je,' stamel ik, dankbaar dat er nog behulpzame mensen rondlopen op deze zelfingenomen wereld.

Ze pakt de plastic beker van de toonbank terwijl ik de krukken onder mijn oksels steek. Mijn stomme rugtas blijft maar van mijn schouders glijden en in de weg zitten. Ik vloek zachtjes.

Met haar vrije hand hijst de vrouw de tas behendig op mijn schouders.

'Dank je,' zeg ik nog eens, bijna onderdanig.

'Je zou niet zo'n zware tas moeten dragen,' wijst ze me vriendelijk terecht. 'Dat is heel slecht in jouw toestand, en het kan tot schouderklachten leiden.'

Net wat ik nodig heb... nog meer lichamelijke problemen. Ben ik nog niet genoeg gestraft met deze zwangerschap? Ik ben ervan overtuigd dat ik boet voor mijn zonde... het vreselijke geheim dat ik mee mijn graf in zal nemen.

Ik knik, verdring de gedachten aan mijn geheim en kijk het koffiehuis rond. De moed zinkt me in de schoenen. Vrijwel elke tafel en stoel wordt in beslag genomen door van die arrogante studenten met een air van 'ik mag hier de hele dag zitten als ik daar zin in heb'. Ze zien de Starbucks als een verlengde van hun piepkleine studentenkamers.

'Hé, ik heb nog een vrije stoel aan mijn tafel,' zegt de vrouw. 'Je kunt bij mij zitten.'

‘Vind je dat niet vervelend?’

‘Nee, helemaal niet. Als jij het niet vervelend vindt, loop ik er snel naartoe voordat een van die studenten hem inpikt.’

Met mijn koffie in de hand snelt ze met lange, elegante passen voor me uit. Ze beweegt zich als een topmodel, en haar lange, atletisch gebouwde lichaam en aristocratische trekken maken dat ik me afvraag of ze dat misschien ook is, of was. Of misschien is ze een yoga- of pilatesinstructeur. Ik waggel op mijn krukken achter haar aan en probeer me te herinneren wanneer ik voor het laatst zo kwiek bewoog als zij. Als ik bij de tafel aankom, zet ze mijn frappuccino neer en trekt ze de vrije stoel zo ver naar achteren dat ik er met mijn monsterlijke zwangere buik tussen pas. Door hoe zwaar deze zwangerschap is, denk ik soms dat er een monster in me groeit in plaats van een baby. In een van mijn nachtmerries droomde ik dat ik beviel van een baby die wel een vrouwelijke hulk leek en me door haar omvang en kracht bijna uiteenreet.

Ik laat mezelf langzaam op de harde, houten stoel zakken en zet de krukken naast me tegen de tafel terwijl de jonge vrouw bevallig tegenover me gaat zitten.

Ik neem door het rietje een slok van mijn ijskoffie. ‘Heel erg bedankt dat ik hier mag zitten. Dat waardeer ik echt. Ik ben trouwens Ava.’

‘Marley... en graag gedaan.’ Ze nipt van haar drankje – een gezond uitzierende, spinaziekleurige smoothie, die al op de tafel stond. ‘Wanneer ben je uitgerekend?’

Ik schiet in de lach. ‘Niet snel genoeg.’

Ze houdt haar hoofd schuin en kijkt me vragend aan.

‘Over drie maanden. Op 6 juni. Ik krijg een keizersnede.’

‘Dat is gebruikelijk bij vrouwen met jouw aandoening... bekkeninstabiliteit,’ zegt ze.

Bekkeninstabiliteit is een aandoening die vooral zwangere vrouwen treft en waarbij de gewrichten in het bekkengebied stijf en ontstoken raken. De meeste vrouwen kunnen wel met de symptomen

leven, maar bij mij zijn ze extreem en treffen ze mijn hele onderlichaam en mijn benen. Naast dat ik amper kan lopen, zijn zitten, traplopen, slapen en me aankleden pijnlijk. Ik zie er als een berg tegenop om naar de wc te gaan en seks is uit den boze. Op een heel slechte dag voel ik de pijn overal tegelijk. Het is soms zo ondraaglijk dat ik alleen nog maar dood wil.

‘Hoe wist je dat? Heb je er zelf ook last van gehad?’

Ze friemelt aan een zilveren medaillon dat net boven haar sleutelbeen hangt. Het kralenkettinkje doet me denken aan een rozenkrans en ik vraag me af of er ooit een kruisje aan heeft gehangen.

‘Nee, ik ben nooit zwanger geweest.’

‘Geloof me, ik zou het mijn ergste vijand nog niet toewensen. Het is zo afmattend dat ik niet meer kan lopen zonder krukken, en ik heb net van de arts gehoord dat ik bedrust moet houden tot de baby is geboren.’

De zoveelste tegenslag. Ik moest huilen toen hij het me vertelde.

‘Pre-eclampsie?’

Ik voel opnieuw verbazing. ‘Hoe wist je dat?’

‘Een gok, maar ik ben ermee bekend. Het treedt op als zwangere vrouwen een te hoge bloeddruk en te veel eiwit in hun urine hebben. De klachten kunnen uiteenlopen van mild tot ernstig.’

‘Mijn bloeddruk ging door het dak.’ Gezien hoe mijn zwangerschap verloopt, had dat me niet moeten verbazen.

‘Ik zou zeker naar je arts luisteren. Deze aandoening kan levensbedreigend zijn voor moeder en kind.’

‘Dat is precies wat de dokter zei.’ Ik ben onder de indruk van haar prenatale kennis. Zou ze iets medisch doen? Misschien is ze wel kraamverzorgster. Ze lijkt te jong om arts te kunnen zijn.

Voordat ik het kan vragen, verandert ze van onderwerp. ‘Wat wordt het?’

Er verschijnt weer een glimlach op mijn gezicht. ‘Een meisje... Isa. We vernoemen haar naar de moeder van mijn man.’

Ik vertel maar niet wie zijn moeder was. Of wie mijn man is.

Ze werpt een blik op mijn joekel van een vijf karaats verlovingsring. ‘Je man is vast heel blij.’

Ik haal mijn schouders op, zie dat zij geen ring draagt. ‘Dat vraag ik me af. Eerlijk gezegd is deze zwangerschap voor hem net zo zwaar als voor mij. Misschien zelfs zwaarder.’

Ik speel met de met diamanten bezette trouwring met een grote, bijpassende diamant om mijn opgezwollen vinger. Ik kan hem nog amper bewegen omdat ik zoveel vocht vasthoud. Oedeem, noemen ze dat.

Marley ziet hoe opgezwollen mijn vingers zijn. Ze zien eruit als vissticks. Ze neemt een slok van haar groene drankje en zegt dan: ‘Je kunt je ringen beter afdoen nu het nog kan. Ze zijn slecht voor de doorbloeding.’

‘Je hebt gelijk. Dat zal ik doen als ik thuiskom.’

Mijn tafelenoot lijkt tevreden. ‘Dat is beter dan dat ze ze moeten doorknippen als het te laat is... en een vinger verliezen. Ik ken iemand die dat is overkomen.’

Ik huiver bij de gedachte. Ik ben al mijn hele leven als de dood voor messen. Vast door een traumatische ervaring uit mijn kindertijd, al zou ik niet weten wat. Ik ben doodsbenauwd voor mijn aanstaande keizersnede. Ik ben echt bang om onder het mes te gaan. Wat als de arts een fout maakt en ik de baby kwijtraak of doodbloed? Of allebei? Ik duw die afschrikwekkende gedachten weg als ik een steek in mijn onderbuik voel. Ik leg een hand op mijn dikke buik.

Mijn mond vertrekt tot iets wat het midden houdt tussen een grijns en een grimas.

‘Gaat het?’ vraagt Marley.

‘Ja.’ Het is een zeldzaam geluksmoment. ‘De baby schopte.’

Marleys gezicht klaart op. ‘Mag ik ook eens voelen?’

‘Ja, hoor... Kom maar.’

Met een opgetogen blik schuift Marley haar stoel naar achteren en ze loopt om de tafel heen. Mijn hand beweegt omhoog en haar hand neemt zijn plaats in. Ik leg mijn hand over die van haar. Haar slanke

hand is net zo mooi als de rest van haar; de huid voelt zacht en warm aan.

‘Voel je haar?’

Nog een schopje!

‘Ja, ik voel het! Dat wordt een pittige tante. De meeste vrouwen zouden een moord doen voor zo’n meisje.’

Haar hand blijft op mijn buik liggen alsof ze niet meer wil loslaten. Ik voel een diepgewortelde band met deze vrouw. Deze volmaakte vreemdeling. Alsof het lot haar in mijn leven heeft gebracht. Ons samen heeft gebracht.

Er volgt nog een flinke trap en dan gaat Marley weer zitten.

Totaal onverwacht wellen er tranen op in mijn ogen en als ik knipper, beginnen ze over mijn wangen te rollen. Het begin van een zoveelste tranendal.

Ik word overspoeld door schaamte. ‘Ik lijk de laatste tijd alleen nog maar te kunnen huilen. Sorry.’

‘Dat maakt niet uit. Hier... gebruik dit maar.’ Ze geeft me haar ongebruikte papieren servet. Ik neem het dankbaar aan en dep mijn gezicht droog.

‘Dank je.’ Mijn stem klinkt klein en huilerig. ‘Het spijt me dat ik al mijn problemen zo over je uitstort. Ik ben een emotioneel wrak.’

Ze glimlacht meevend. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Het hoort erbij. Zo gaat dat als je zwanger bent. Je hormonen worden volledig in de war geschopt. En daarbij heb je last van bekkeninstabiliteit, oedeem en nu ook nog pre-eclampsie.’

Als mijn tranen zijn opgedroogd vraag ik: ‘Hoe komt het dat je zoveel weet over zwangerschappen?’

‘Ik ben opgeleid tot neonatale-zorgspecialist. Om precies te zijn, ben ik een nachtnanny. Ik help jonge moeders door de zorg voor hun pasgeboren baby’s nachts over te nemen zodat zij kunnen uitrusten en herstellen.’ Ze haalt een visitekaartje uit haar tas en schuift het naar me toe.

‘Marley Manners, verpleegkundige,’ mompel ik terwijl ik het voor

mijn gezicht houd. ‘Gespecialiseerde neonatale zorg.’ Onder haar naam staan haar contactgegevens – een mobiel nummer en een e-mailadres, en haar website. Ik bestudeer alles alsof ik het in mijn geheugen wil prenten.

‘Ik heb goede referenties, als je meer wilt weten. Iedereen zal je vertellen dat ik oprecht van baby’s hou, uitmuntende zorgkwaliteiten heb en jonge ouders op de best mogelijke manier wil ondersteunen. Je toestand kan na de keizersnede verslechteren, waardoor je misschien niet in staat bent om goed voor je pasgeboren baby te zorgen.’

Ik heb nog niet echt over het moederschap nagedacht, omdat ik te veel pijn heb of omdat mijn hersenen gewoon niet willen meewerken. Ik heb geen idee van hoe het zal zijn als we een baby in huis hebben die deel uitmaakt van ons leven. Kan het nog erger worden dan nu?

Marley blijft me aankijken als ik haar kaartje in mijn portemonnee stop. We drinken onze drankjes op en dan zeg ik: ‘Nou, ik moest maar eens gaan.’

‘Ik hoop dat je hier niet zelf naartoe bent gereden in jouw toestand.’

Ik laat een treurig lachje horen. ‘Ik kan met moeite in en uit een auto klimmen, laat staan achter het stuur gaan zitten.’ Ik pak mijn gigantische buik vast om mijn uitspraak te benadrukken. ‘Ik heb een Uber genomen.’

‘Komt je man je ophalen?’

‘Dat gaat niet. Hij is voor zaken in New York.’ Alweer.

Ik adem diep in en trek mijn schouders op. ‘Ik bel wel weer een Uber.’

‘Ik kan je ook naar huis brengen.’

‘Vind je dat niet erg? Je bent al zo aardig voor me geweest en ik wil je echt niet nog meer tot last zijn.’

‘Geen probleem. Waar woon je?’

In de Hollywood Hills, vertel ik haar.

‘Mooi. Dat ligt voor mij op de route.’

Vijf minuten later rijden we in haar ruime vierdeurs Subaru rich-

ting Sunset Boulevard, langs het prachtige roze huis waar mijn man is opgegroeid. Michael Bubl  klinkt zachtjes uit de radio. ‘Forever Now’, een liedje over de liefde voor zijn kinderen.

Bij een stopbord zegt Marley: ‘Wist je dat onrustige baby’s van Bubl  houden? Zijn rustgevende stem maakt ze kalm.’

‘Echt waar?’

‘Ja. Ik moet soms een eindje met ze gaan rijden met Bubl  aan, omdat niets anders helpt.’

Er begint een ander nummer van Bubl  en voor ik het weet rijden we de kronkelweg naar ons huis op. Zijn stem moet me in slaap hebben gesust. Heb ik Marley ons adres gegeven? Door mijn hersenmist weet ik het gewoon niet meer.

Ons huis staat helemaal bovenaan. Als ze de gigantische poort bereikt, geef ik haar de toegangscode en als ze die intypt heb ik daar meteen weer spijt van. Ik had haar op de knop van de intercom moeten laten drukken, zodat onze huishoudster ons binnen kon laten. Maar ja. Nu is het al gebeurd. Bovendien lijkt ze me geen type voor gewapende woningovervallen.

De poort glijdt open en ze rijdt naar de ingang van de enorme moderne woning. Een uit glas en beton opgetrokken architectonisch hoogstandje.

‘Wat een schitterend huis,’ zegt ze terwijl ze het in zich opneemt. ‘Heb je hulp nodig bij het uitstappen?’

Hoewel ik me stijf, pijnlijk en suf voel na de rit, zeg ik dat het wel lukt. Ze helpt me toch en pakt mijn krukken voor me van de achterbank.

‘Heel erg bedankt voor de lift,’ zeg ik voordat ik naar de voordeur hobbelen.

Ze glimlacht. ‘Zorg goed voor jezelf, Ava. En bel me als je me nodig hebt. Je hebt mijn kaartje.’

Lees ook van Nelle Lamarr:

De logé van Nelle Lamarr is een psychologische thriller voor fans van *De hulp* van Freida McFadden. Uitwisselingstudent Tanya is overduidelijk slecht nieuws. De vraag is: hoe slecht...?

‘De meest verslavende thriller die ik ooit las!’

Goodreads

‘Wat een geweldige thriller. Ik vloog door de pagina’s, onmogelijk om weg te leggen.’

Freida McFadden

Paperback, 352 blz., ISBN 978 90 261 7134 5

ISBN e-book 978 90 261 7135 2 | ISBN audio 978 90 261 7136 9

Eerste druk maart 2025

Oorspronkelijke titel *The Night Nanny*

Copyright © Nelle Lamarr, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, gebaseerd op het Engelse ontwerp

© Lisa Brewster / The Brewster Project

Omslagillustratie Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 7669 2

ISBN e-book 978 90 261 7670 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7671 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.